

משנה שלובה

המשניות הנלמדות השבוע (לפי הלוח היומי) עם רע"ב משולב

ו - יב כסלו, יבמות פ"ז מ"ד - פ"ט מ"ה

יבמות פרק ז

ד

הַעֵבֶר הָאֵי עֵבֶר, אִי בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל הֵיא, פּוֹסֵל, דְּכִתִּיב בְּנִעוּרֶיהָ, פֶּרֶט לְמַעֲבַרְתָּ. אִי בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן הֵיא, לֹא מֵאֲכִיל, דְּשָׂאִינוּ יְלִיד אִינוּ מֵאֲכִיל, וְהֵיבָם אִי בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל הֵיא, פּוֹסֵל לָהּ, וְשִׁבְחָה אֶל בֵּית אֲבִיהָ פְּתִיב (שם), פֶּרֶט לְשׁוֹמְרַת יָבָם שְׂאִינָה יְכוּלָה לְשׁוּב, שֶׁהִיא אֲגוּדָה בִּיבְמָה. וְאִי בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, לֹא מֵאֲכִיל לָהּ, קִנְיָן כֶּסֶף אִמֵר רַחֲמָנָא וְזוּ קִנְיָן אַחִיו הֵיא, וְהָאֲרוּסִין אִי בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל הֵיא, פֶּסִיל לָהּ, דְקִנְיָ לָהּ בְּהוּנָה, וּמִשְׁעַת הוּנָה אֲפִסִּילָה לָהּ, כְּדִכְתִּיב (שם) וּבֵת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר. אִי בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, לֹא מֵאֲכִיל לָהּ, גְּזֵרָה שְׂמָא יִמְזַג לָהּ פֶּסֶל יַיִן שֶׁל תְּרוּמָה בְּבֵית אֲבִיהָ וּתְשַׁקֶּה לְאֲחִיוֹתֶיהָ, וְהַחֲרִישׁ אִי בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל הֵיא, פֶּסֶל לָהּ, דְּהָא קִנְיָה בְּתַקְנָתָא דְרַבְּנָן. וְאִי בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן הֵיא, לֹא מֵאֲכִיל לָהּ, דְקִנְיָן כֶּסֶף אִמֵר רַחֲמָנָא וְחֲרִישׁ מִדְּאֲוֹרִיתָא לֹא קִנְיָ,

וּבֵן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד, פּוֹסְלִין וְלֹא מֵאֲכִילִין. וְכֵן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד וְכוּ'. אֶחָד מִן הַפְּסוּלִים לִכְהֵנָה שֶׁהוּא בֵּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד וְכֵן עַל הַכֹּהֲנִת אִי עַל הַלְוִיָּהּ אִי עַל בֵּת יִשְׂרָאֵל, פֶּסֶלָה מִלְּאָכֵל בְּתְרוּמָה, שְׁבֵן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד בִּיאָתוּ בִיאָה וְנִתְחַלְלָה בְּכַעֲלִיתוּ. וְאִי בֵּת יִשְׂרָאֵל נִשְׂאָת לִכְהֵן בֵּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד, אִינוּ מֵאֲכִילָה בְּתְרוּמָה, שְׂאִין קִנְיָנוּ קִנְיָן גָּמוּר.

סֶפֶק שֶׁהוּא בֵּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד סֶפֶק שְׂאִינוּ דִּינוּ כְּבֵן תִּשְׁעֵי וְדָאִי וּפּוֹסֵל, סֶפֶק הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת סֶפֶק שְׁלֹא הֵבִיא קֶטַן שְׁקֵדֵשׁ אֶת הָאִשָּׁה, סֶפֶק הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת סֶפֶק לֹא הֵבִיא וְקִדוּשִׁיהָ קִדוּשִׁי סֶפֶק, אֲשֶׁתוּ חוֹלְצָת וְלֹא מִתְבַּבְּמַת, נִפְלַ הַבֵּית עֲלָיו וְעַל בֵּת אַחִיו שֶׁהִיא אֲשֶׁתוּ וְאִין יָדוּעַ אִי זֶה מֵת רֵאשׁוֹן סֶפֶק הוּא מֵת רֵאשׁוֹן וְנִפְלוּ שְׁתֵּיהֶן לִיבּוּם לִפְנֵי אַחִיו וּפְטוּרָה צְרָתָה מִשּׁוּם צְרַת הַבֵּית, סֶפֶק הִיא מֵתָה רֵאשׁוֹנָה וּבִשְׁעַת נִפְיָה לִיבּוּם לֹא הוּא צְרָתָה צְרַת עֲרוּהָ כְּדָתָנָן וְכֵן אִם מֵתוּ אִי מֵתוּ אִי מֵתוּ וְכוּ' צְרָתֵיהֶן מִתְרוּת, צְרָתָהּ חוֹלְצָת וְלֹא מִתְבַּבְּמַת. וְאִידִי דְאִגְרִי בְּסֶפֶקִי לְחִמְרָא תְּנִי לְהָא בְּהַדְיָהוּ:

ה

הָאוֹנֶס, וְהַמִּפְתָּה, וְהַשּׁוֹטָה, לֹא פּוֹסְלִים וְלֹא מֵאֲכִילִים. וְהַשּׁוֹטָה, אֶפְלוּ עַל יְדֵי חֶפֶז וְקִדוּשִׁין לֹא פּוֹסֵל וְלֹא מֵאֲכִיל, שְׂאִין קִנְיָנוּ קִנְיָן. וְאִם אִינֶס רֵאוּיָן לְבֵא בְּיִשְׂרָאֵל, הָרִי אֵלּוּ פּוֹסְלִין. כִּיִּצַד, יִשְׂרָאֵל שְׂבָא עַל בֵּת כֹּהֵן, תֹּאכַל בְּתְרוּמָה. עֲבָרָה, לֹא תֹאכַל בְּתְרוּמָה. נִחְתָּד הַעֵבֶר בְּמַעֲיָה, תֹּאכַל מִיָּד. וְהוּא הַדִּין אִם יָלְדָתוּ וְנִמְתָּ.

כֹּהֵן שְׂבָא עַל בֵּת יִשְׂרָאֵל, לֹא תֹאכַל בְּתְרוּמָה. עֲבָרָה, לֹא תֹאכַל שֶׁהֵעֵבֶר אִינוּ מֵאֲכִיל. וְיָלְדָה, תֹּאכַל. נִמְצָא כַּחוּ שֶׁל בֵּן גְּדוֹל מִשְׁלֵל אָב שֶׁהוּבָעֵל אִינוּ מֵאֲכִיל, לְפִי שֶׁלֹא בָא עֲלֶיהָ לְשֵׁם קִדוּשִׁין וְלֹא קִנְיָנוּ הֵיא, וְכֵן מֵאֲכִיל.

הַעֵבֶד פּוֹסֵל מִשּׁוּם בִּיאָה אִם בָּא עַל הַכֹּהֲנִת פֶּסֶלָה מִלְּאָכֵל בְּתְרוּמָה, וְאִינוּ פּוֹסֵל מִשּׁוּם זָרַע אִם יֵשׁ לָהּ זָרַע לְבֵת כֹּהֵן מִיִּשְׂרָאֵל כֶּשֶׁר. כִּיִּצַד, בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּן, וְהִלְךְ הַבֵּן וְנִכְבַּשׁ עַל הַשְּׁפָחָה נִכְבַּשׁ. מִדַּסְק וְכֵן עֲלֶיהָ, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּן, הָרִי זֶה עֵבֶד שׁוֹלֵד שְׁפָחָה כְּמוֹהָ.

הֵיטָה אִם אָבִיו בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן לֹא תֹאכַל בְּתְרוּמָה. בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, תֹּאכַל בְּתְרוּמָה הֵיטָה חֵם אֲבִיו בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל לִכְהֵן תֹּאכַל פְּתוּמָה. אִם מֵת אָבִיו, אִף עַל גַּב דְּהוּלֵד קִים וְכַעֲלָמָא וְלֵד פּוֹסֵל, הֵיא לֹא פֶּסִיל, דְּלֹא בֵּתָר אָבוּהָ שְׂדִינָן לִיהָ, דְּלֹא זָרְעוּ הוּא. מִמְזוֹר פּוֹסֵל וּמֵאֲכִיל. כִּיִּצַד, בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, וּבֵת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּת, וְהִלְכָה הַבֵּת וְנִשְׂאָת לְעֵבֶד, אִי לְגוּי, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּן, הָרִי זֶה מִמְזוֹר. הֵיטָה אִם אָמוּ בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, תֹּאכַל בְּתְרוּמָה. בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, לֹא תֹאכַל בְּתְרוּמָה:

ו

כֹּהֵן גְּדוֹל פְּעֻמִּים שֶׁהוּא פּוֹסֵל. כִּיִּצַד, בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּת, וְהִלְכָה הַבֵּת וְנִשְׂאָת לְכֹהֵן, וְיָלְדָה הֵימְנוּ בֵּן, הָרִי זֶה רֵאוּיָ לְהִיּוֹת כֹּהֵן גְּדוֹל עוֹמֵד וּמְשַׁמֵּשׁ עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּת, מֵאֲכִיל אֶת אָמוּ וּפּוֹסֵל אֶת אָמוּ דָאִי לֹא הוּא, הֵיטָה אִם אָמוּ חוֹזְרָת לְתְרוּמָה דְבֵית אֲבִיהָ לְאַחַר מִיתַת בִּתָּהּ. וְכֵן זְמַן שְׁזָה קִים אִינָה חוֹזְרָת לְתְרוּמָה דְכִתִּיב (וַיִּקְרָא כָב) וְזָרַע אִין לָהּ, עֵין עֲלֶיהָ, אִי בֵּת בֵּת הַבֵּת, אִי

בן בן הבן, או בת בת הבן עד סוף כל הדורות, וזאת אומרת, לא כבני בהן גדול כלומר לא ירבו כמותו בישראל שהוא פוסלני מן התרומה:

פרק ח

א

הערל וכל הטמאים, לא יאכלו בתרומה העלל. בהן ערל שמתו אחיו מחמת מילה. מינו אוכל פתומה. דילפינן מפסח דכתיב ביה (שמות יב) וכל ערל לא יאכל בו. נשיהן ועבדיהן, יאכלו בתרומה דהא משום ערלה וטמאה לא נפקי מפלל פהנים, אלא דאינהו גופיהו מחסרים פקנה. פצוע דבא וברות שפכה, הן ועבדיהן יאכלו, ונשיהן לא יאכלו דשניה חללה בביאתו, דנבעלה לפסול לה. ואם לא ידעה משנעשה פצוע דבא שהיתה נשואה לו קדם לכן ולא בא עליה לאחר שנעשה פצוע דבא וברות שפכה, הרי אלו יאכלו:

ב

איזהו פצוע דבא, כל שנפצעו הביצים שלו, ואפלו אחת מהן. וברות שפכה, כל שנכרת הגיד. ואם נשתיר מהעטרה אפלו כחוט השערה, בשר. ואם נפציר מהעטרה. שנחתה מהעטרה ואילה, כשר, שאין גיד אלא מהעטרה ולמעלה לצד הגוף. עטרה היא שורת בשר המקפת במקום המילה. ובין שנפצע הגיד קמין מכת חרב וספין. בין שנחתה והקטן מאליו, בין שנכרת, בין בגיד בין בביצים בין בחוטי הביצים, כלם פסולים. והני מילי בידי אדם, אבל מחמת חלי הכל כשר.

פצוע דבא וברות שפכה, מתרין בגיורת ומשחררת, ואינן אסורין אלא מלבא בקהל, שנאמר (דברים כג), לא יבא פצוע דבא וברות שפכה בקהל ה':

ג

עמוני ומואבי, אסורים, ואסורין אסור עולם, אבל נקבותיהם מתרות מיד. מצרי ואדומי אינם אסורים אלא עד שלשה דורות, אחד זכרים ואחד נקבות. רבי שמעון מתיר את הנקבות מיד. אמר רבי שמעון, קל וחמר הדברים, ומה אם במקום שאסר את הזכרים אסור עולם, התיר את הנקבות מיד, מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות, אינו דין שנתיר את הנקבות מיד. אמרו לו, אם הלכה נקבל, ואם לדין שאתה דורש קל וחמר מעצמך, יש תשובה להשיב. מה לעמוני ומואבי שכן נתפרש טעמן, על דבר אשר לא קדמו, והאשה אין דרכה לקדם, תאמר במצרי ואדומי שלא נתפרש טעמן. אמר להם, לא כי אפלו אם הייתי דן קל וחמר אין לכם תשובה. ומכל מקום הלכה אני אומר. ואין הלכה כרבי שמעון. ממזרין, ונתנינן גבעונים שנתגרו בימי יהושע ונתונים לחוטי עמים ומואבי מים אסורין, ואסורין אסור עולם, אחד זכרים, ואחד נקבות:

ד

אמר רבי יהושע, שמעתי שהסרים חולץ, וחולצין לאשתו יש סריס שחולץ וחולצין לאשתו, והסריס לא חולץ ולא חולצין לאשתו דכתיב (דברים כה) ולא ימחה שמו. פרט לזה ששמו מחוי, ואין לי לפרש איני יודע לפרש איזה סריס בן חליצה ואיזה פטור. אמר רבי עקיבא, אני אפרש. סריס אדם שנסתרו לאחר שנולד חולץ וחולצין לאשתו, מפני שהיתה לו שעת הכשר. סריס חמה* לא חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני שלא היתה לו שעת הכשר.

סריס חמה. ממעי אמו שלא ראה חמה אלא כשהוא סריס. וסימניו מפרשין, כל שאין לו זקן, ושערו לקוי, ובשרו מחליק, ואין מימי רגליו מעלין רתיחה, וכשמטיל מים אינו עושה כפה שאין קלום השתן הולך למרחוק עד שיעשה עגול קמין כפה, ושכבת זרעו דהה, ואין מימי רגליו מחמיצין, ורוחץ בימות הגשמים ואין בשרו מעלה הבל, וקולו לקוי ואינו נכר בין איש לאשה. והלכה כרבי עקיבא שאומר סריס אדם חולץ וחולצין לאשתו ומיבמין לאשתו. אבל הוא אינו מיבם, שהרי פסול לבא בקהל.

רבי אלעזר אומר, לא כי, אלא סריס חמה חולץ, וחולצין לאשתו, מפני שיש לו רפואה. סריס אדם לא חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני שאין לו רפואה. העיד רבי יהושע בן בתירא על בן מגוסת שהיה בירושלים סריס אדם, ויבמו את אשתו, לקים דברי רבי עקיבא:

ה

הסריס סריס. חמה, אינו לא חולץ ולא מיבם ולא חולצין ומיבמין לאשתו. וכן אילונית סימניה פרשנו בפרק קמא לא חולצת ולא

מתִּיבָמֶת. הַסְּרִיס שֶׁחָלַץ לִיבְמֶתוֹ, לֹא פָּסְלָהּ. בְּעֵלָהּ, פָּסְלָהּ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא בְּעֵילַת זְנוּת. וְכֵן אֵילּוּנִית שֶׁחָלְצוּ לָהּ אַחִין, לֹא פָּסְלוּהָ. בְּעֵלוּהָ, פָּסְלוּהָ שֶׁהוּאִיל וְהִיא פְּטוּרָה מִן הַיְבוּם עוֹמֶדֶת עֲלֵיהֶם בְּאִסּוּר אֶשֶׁת אַח, מִפְּנֵי שֶׁבְּעֵילָתָהּ בְּעֵילַת זְנוּת:

ו

סְרִיס חֲמָה כִּהֵן שֶׁנִּשְׂאָ בֵּת יִשְׂרָאֵל, מֵאַכִּילָהּ בְּתַרוּמָהּ. רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, אֲנִדְרוּגִינוֹס כִּהֵן שֶׁנִּשְׂאָ בֵּת יִשְׂרָאֵל, מֵאַכִּילָהּ בְּתַרוּמָהּ דְסַבִּירָא לֵהוּ אֲנִדְרוּגִינוֹס פְּזָכֵר. וְהַדְר בִּיה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר בְּבִרְיָתָא שְׁאֲנִדְרוּגִינוֹס בְּרִיָּה בְּפָנָי עֲצָמוּ וְלֹא הִכְרִיעוּ בּו חֲקָמִים אִם זָכַר אִם נִקְבָּה, הִלְכָךְ אֵינוּ מֵאֲכִיל בְּתַרוּמָהּ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, טַמְטוּס שֶׁנִּקְרַע וְנִמְצָא זָכָר, לֹא יִחָלַץ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּסְרִיס וְלִית הִלְכָתָא פְּתִיחַ. דְּהַא קָיָמָא לֵן לְעֵיל סְרִיס אָדָם חוֹלֵץ וְחוֹלְצִים לֹא שֵׁתוּ, וְטַמְטוּס שֶׁנִּקְרַע הוּא כְּסְרִיס אָדָם.

אֲנִדְרוּגִינוֹס נוֹשֵׂא, אֲבָל לֹא נִשְׂא מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּזָכֵר, וְהַשּׁוֹכֵב עִמּוֹ הוּא בֹא עַל הַזָּכוֹר בֵּין בְּזָכוֹרוֹת שֶׁלּוֹ בֵּין בְּנִקְבוֹת שֶׁלּוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֲנִדְרוּגִינוֹס חֲתֻבִים עָלָיו סְקִילָהּ, כְּזָכָר דּוֹקָא בְּמִקּוֹם זָכוֹרוֹת שֶׁלּוֹ וְלֹא בְּנִקְבוֹת שֶׁלּוֹ. וְהִלְכָה כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר:

פּרָק ט

א

יֵישׁ מִתְּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן וְאַסוּרוֹת לִיבְמִיהֶן, מִתְּרוֹת לִיבְמִיהֶן וְאַסוּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן, מִתְּרוֹת לְאֵלוֹ וְלְאֵלוֹ, וְאַסוּרוֹת לְאֵלוֹ וְלְאֵלוֹ. וְאֵלוֹ מִתְּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן וְאַסוּרוֹת לִיבְמִיהֶן, כִּהֵן הַדְּיוּט שֶׁנִּשְׂא אֶת הָאֵלְמָנָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד כִּהֵן גְּדוּל כִּהֵן הַדְּיוּט שֶׁנִּשְׂא לְאֵלְמָנָה. וְהוּא הַדִּין בְּתוֹלָה, שֶׁהִרִי כְּשֵׁמֶת נַעֲשִׂית אֵלְמָנָה. וְנִקְט אֵלְמָנָה מִשּׁוּם דְּבַעֲי לְמַתְנֵי סִיפָא (בְּמִשְׁנֵה הַבָּאָה) כִּהֵן גְּדוּל שֶׁנִּשְׂא אֵלְמָנָה, חָלַל שֶׁנִּשְׂא כְּשֶׁרָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד כְּשֶׁר, יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד מִמְּזוֹר, מִמְּזוֹר שֶׁנִּשְׂא מִמְּזוֹרָת וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד יִשְׂרָאֵל, מִתְּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן וְאַסוּרוֹת לִיבְמִיהֶן:

ב

וְאֵלוֹ מִתְּרוֹת לִיבְמִיהֶן וְאַסוּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן. כִּהֵן גְּדוּל שֶׁקָּדַשׁ אֶת הָאֵלְמָנָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד כִּהֵן הַדְּיוּט כִּהֵן גְּדוּל שֶׁקָּדַשׁ אֶת הָאֵלְמָנָה. אֲבָל נִשְׂאָה, נִתְחַלְלָה בְּבִיאָתוֹ וְאַסוּרָה לְבַעַל וְלִיבָם, כְּשֶׁר שֶׁנִּשְׂא חָלְלָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד חָלַל, יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׂא מִמְּזוֹרָת וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד מִמְּזוֹר, מִמְּזוֹר שֶׁנִּשְׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד יִשְׂרָאֵל, מִתְּרוֹת לִיבְמִיהֶן וְאַסוּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן. אֲסוּרוֹת לְאֵלוֹ וְלְאֵלוֹ, כִּהֵן גְּדוּל שֶׁנִּשְׂא אֶת הָאֵלְמָנָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד כִּהֵן גְּדוּל אוֹ כִּהֵן הַדְּיוּט, כְּשֶׁר שֶׁנִּשְׂא חָלְלָה וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד כְּשֶׁר, יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׂא מִמְּזוֹרָת וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד יִשְׂרָאֵל, מִמְּזוֹר שֶׁנִּשְׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל וְיֵישׁ לוֹ אֶחָד מִמְּזוֹר, אֲסוּרוֹת לְאֵלוֹ וְלְאֵלוֹ. וְשֶׁאֵר כָּל הַנְּשִׂימִים, מִתְּרוֹת לְבַעֲלִיהֶן וְלִיבְמִיהֶן:

ג

שְׁנִיּוֹת מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, שְׁנִיָּה לְבַעַל וְלֹא שְׁנִיָּה לִיבָם אִם אִמּוֹ שֶׁל בַּעַל וְלֹא שֶׁל יָבָם, כְּגוֹן אַחִים מִן הָאֵב וְלֹא מִן הָאֵם, אֲסוּרָה לְבַעַל וּמִתְּרוֹת לִיבָם. שְׁנִיָּה לִיבָם וְלֹא שְׁנִיָּה לְבַעַל, אֲסוּרָה לִיבָם וּמִתְּרוֹת לְבַעַל. שְׁנִיָּה לְזָהָ וְלְזָהָ, אֲסוּרָה לְזָהָ וְלְזָהָ. אֵינִן לָהּ לֹא כְּתֻבָּה מִנָּה וּמֵאֵתִים שֶׁהִם עֵקֶר כְּתֻבָּה הוּא דְלִית לָהּ לְשִׁנְיָה, אֲבָל תּוֹסַפְתִּי יֵישׁ לָהּ, וְלֹא פְּרוֹת אֵינִן מְשַׁלְּמִים לָהּ פְּרוֹת נְכִסֵּי מְלוּג שֶׁאֵכֵל שְׁלָהּ, וְאִף עַל גַּב דְּפְרוֹת תְּקִינּוּ רַבְּנָן תַּסַּחַת פְּרִיקוּנָה, וְזוֹ אֵינִן חֵיב לְפְדוּתָהּ דְּלֹא קָרִינֵן בָּהּ וְאוֹתְבִינָהּ לִי לֹא יֵאָדְרוּ, וְלִפְיָךְ הִיא רֵאִוִי שִׁישְׁלָם לָהּ מֵהַ שֶׁאֵכֵל מִפְּרוֹת נְכִסֵּי מְלוּג שְׁלָהּ, אֲפֹלוּ הִכִּי קִנְסוּהָ רַבְּנָן דְּלֹא תִּגְבִּי מִנִּיהַ פְּרוֹת שֶׁאֵכֵל בְּתַנְיָא כְּתֻבָּה, כִּי הִיכִי דְקִנְסוּהָ דְלֹא תִּגְבִּי מִנִּיהַ עֵקֶר כְּתֻבָּה, דְּתַנְיָא כְּתֻבָּה כְּתֻבָּה דְמִי,

וְלֹא מְזוּנוֹת אֵינִן צָרִיךְ לוֹמַר שֶׁאֵינוּ חֵיב לְזוֹן אוֹתָהּ בְּעוֹדָה תַּחֲתֵינוּ, דְּהַא בְּעַמֵּד וְהוֹצֵא קָאִי, אֵלֹא אֲפֹלוּ הִלְךְ לְמַדִּינַת הַיָּם וְלֹתָהּ וְאָכְלָה לֹא מְשַׁלְּם, דְּאֵלוּ בְּאִשָּׁה כְּשֶׁרָה אִם לֹתָהּ וְאָכְלָה חֵיב הַבַּעַל לְשַׁלֵּם, שֶׁהַמְלוּגָה תּוֹבַע אוֹתָהּ מֵהַ שֶׁהִלּוּהָ לָהּ וְהִיא תּוֹבַעַת לְבַעֲלָהּ, דְּדוֹקָא בְּמִי שֶׁפְּרָנְסָה שְׁלֵא בְּדֶרֶךְ הַלְוָאָה אִמְרִינֵן בְּכַתְּבוֹת הַלְכָה כְּסַחֵן דְּאָמַר מִי שֶׁהִלְךְ לְמַדִּינַת הַיָּם וְעַמֵּד אֶחָד וּפְרָנְסָ אֶת אִשְׁתּוֹ הַנִּים מְעוֹתֵינוּ עַל קְרוֹן הַצְּבִי, דְּכִינֵן שֶׁבִּשְׁבִיל בַּעֲלָהּ פְּרָנְסָה וְלֹא הִלּוּהָ לָהּ כְּלוּם לְמֵאֵן קָא תַּבַּע, הִיא לֹא לֹתָהּ וְהַבַּעַל לֹא בִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שִׁיפְרָנְסָהּ, הִלְכָךְ מִצְוָה הוּא דְעַבַּד, אֲבָל אִם הִלּוּהָ לָהּ, חֵיב הַבַּעַל לְשַׁלֵּם אִם הִיא כְּשֶׁרָה, וְאִם הִיא מִן הַשְּׁנִיּוֹת אֵינוּ חֵיב לְשַׁלֵּם, וְלֹא בְּלֹאֹת אִם נִשְׁתַּמֵּשׁ הַבַּעַל בְּנְכִסֵּי מְלוּג שְׁלָהּ עַד שֶׁבָּלוּ אֵינוּ חֵיב לְשַׁלֵּם, דְּסִלְקָא דְעֵתָךְ אִמְיָנָא הוּאִיל וְאֵינִן לָהּ כְּתֻבָּה, אִם אֵכֵל הַבַּעַל נְכִסֵּי מְלוּג שְׁלָהּ חֵיב לְשַׁלֵּם מֵהַ שֶׁאֵבַד וְגַלְהָ מֵהֶם, קָא מְשַׁמַּע לֵן דְּקִנְסוּהָ רַבְּנָן שְׁלֵא יִשְׁלַם הַבַּעַל הַבְּלֹאוֹת. אֲבָל מֵהַ שִׁימְצָא מִקֵּן קְיָמִים נוֹטְלָתָן, וְהוֹלֵךְ כְּשֶׁר, וְכּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיאָהּ.

אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתניתה לישראל, בת ישראל לנתין ולממזר, יש להן כתובה:

אלמנה לכהן גדול וכו'. יש להן כתובה ופרות, דמשלם להן הבעל פרות שאכל מנכסי מלוג שלהן. ומזונות יש להן, שמזונות מנכסיו, ודוקא לאחר מיתה, אבל בחייו אין כופין אותו לזונן, דהא קימי עליה בעמד והוצא. ואם ליתה אחת מהן למזונותיה בחייה בעלה, אין חיב הבעל לשלם למלונה. ובלאות נמי יש להן, שחיב להחזיר מה שבלה ואבד מנכסי מלוג שלהן. והני מילי קשהפיר בהן, אבל לא הפיר בהן אין להן לא כתובה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות, אבל יש להן תוספת ובלאות דאיתנהו בעיניהו. והאי דשניות אין להן כתובה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות ואלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט וכו' יש להן כתובה ופרות ומזונות ובלאות, לפי שהללו מדברי סופרים וצריכים חזק, והללו מדברי תורה ואין צריכים חזק. ובפרק אלו הן הלוקין מוכח דחלוצה לכהן גדול דאורייתא היא. ואף על גב דחלוצה לכהן הדיוט היא מדברי סופרים, עשאוקה קשל תורה לדין ז'ה.

ד

בת ישראל מארסת לכהן, מעפרת מכהן, שומרת יבם לכהן, וכן בת כהן לישראל, לא תאכל בתרומה פדתנו בפרק אלמנה לכהן גדול, העבר והיבם והארסין ופסולין ולא מאכילין. בת ישראל מארסת ללוי, מעפרת מלוי, שומרת יבם ללוי, וכן בת לוי לישראל, לא תאכל במעשר פלה מתניתין רבי מאיר היא דאמר מעשר ראשון אסור לזרים, ואינה הלכה. בת לוי מארסת לכהן, מעפרת מכהן, שומרת יבם לכהן, וכן בת כהן ללוי, לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר:

פת פהו ללוי לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר. הכי קאמר, אין חולקין תרומה ולא מעשר בבית הגרנות לא לבת כהן ולא לבת לוי, גזרה משום גרושה בת ישראל שהיא אסורה לאכל במעשר, ואם יחלקו לאשה מעשר בבית הגרנות יבאו לחלק לבת ישראל אחר שנתגרשה מלוי, שאין הכל יודעין שבשביל בעלה היו מחלקין לה, לפיכך גזר רבי מאיר שלא תחלק אשה בבית הגרנות אפילו בת כהן ובת לוי. והא דתנן בת לוי המארסת לכהן וכו' לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר, הוא הדין אפילו נשואה, ומשום רישא דתני בת ישראל המארסת לכהן דהתם דוקא מארסת שאם היתה נשואה תאכל, תנא נמי בסיפא גבי בת לוי מארסת.

ה

בת ישראל שנסת לכהן, תאכל בתרומה. מת, וליה הימנו בן, תאכל בתרומה דכתיב (ויקרא כב) ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו, קרי ביה יאכילו. וכל זמן שגנה קים מאכילה בתרומה. נסת ללוי אחר שלדה מכהן, תאכל במעשר ולא בתרומה, ואף על גב דיש לה בן מכהן. דהדרא הניא לה זרה. מת, וליה הימנו בן, תאכל במעשר בשביל בנה מלוי, אבל לא בתרומה בשביל בנה מכהן, שהרי יש לה זרע מן הזר. נסת לישראל, לא תאכל לא בתרומה, ולא במעשר. מת, וליה הימנו בן, לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר. מת מלוי, תאכל במעשר. מת בנה מלוי, תאכל בתרומה. מת בנה מכהן, לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר:

ניתן להשיג את הגליון במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו', וכן במייל -

2711526@GMAIL.COM

את כללי העריכה ניתן לראות במבוא לגליון 1 - פסח תשפ"ג

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה

כמו"כ ניתן להשיג את הגליון 'חומש רש"י משולב'

כל הזכויות שמורות. © ניתן להעתיק ולהפיץ ללא כוונת רווח.